

Laura Hangiu

Zborul

- Căutarea lui Pippin -

ZCP 39

ilustrație de Eduard Bălaș

Un punct mic desenează pe cer o spirală. Zboară deasupra caselor, străzilor și pe deasupra curților în care biciclete și trotinete se ascund de căldură, iar jucăriile uitate-n soare tânjesc după un loc umbrit. Cu bătaii din ce în ce mai line, punctul coboară din înaltul cerului până când devine o pată. Și pata ia forma lui Pippin. Abia când simte furnicături, pișcături și arsuri pe piciorușe se gândește că poate nu a fost cel mai

potrivit moment pentru a pleca în căutarea unei case. De multă vreme își dorește un loc pe care să-l poată numi „acasă”, dar niciodată nu a fost atât de îndrăzneț pentru a pleca în căutarea lui. Nu și astăzi! Azi a renunțat la a mai scotoci prin gând case imaginare, locuri potrivite pentru visare și, cu un avânt entuziast și-a început căutarea. Chiar dacă fierbințeala soarelui l-a făcut să-și întrerupă destul de repede zborul, pentru Pippin, care a învățat să vadă mereu partea plină a paharului, această pauză nu e altceva decât o șansă de a-și recăpăta puterile și de a porni din nou la drum. Doar că acoperișul pe care a aterizat e cam încins, de unde și furnicăturile și pișcăturile. Se plimbă pe țiglele fierbinți în căutarea unui loc ferit de razele soarelui și tresare când observă un tunel lung cu reflexii metalice.

BURLANUL MARIN

Tunelul, pe care-l găsește prins de marginea acoperișului, pare un loc întunecos și umed. Pășește încet spre gura deschisă a tubului rigid și, împins de dorința de a-și găsi degrabă o casă, își ia avânt și sare direct în gaura fără de sfârșit. Nu chiar fără de sfârșit, pentru că în momentul următor ajunge pe asfaltul negru și zgrunțuros ce-i smulge nepoliticos două pene. Mormăind nemulțumit de această coborâre bruscă și cam dureroasă, un glas înfundat îi atrage atenția:

- Nu e un lucru prea înțelept să folosești un burlan pe post de tobogan.
- Da, am simțit pe propria-mi piele. Adică pene. Nu am știut exact ce se ascunde în tubul metalic, credeam că va fi loc și pentru mine. Eu sunt Pippin și îmi caut o casă.
- Eu sunt burlanul cu gură de animal marin ce scuipă apă

din plin. Îmi pare rău că nu te pot găzdui, dar ar fi de-a dreptul periculos să locuiești într-un burlan. Corpul meu lung adună apa de ploaie și cea din zăpada dezghețată de pe acoperiș. De acolo, de unde ai coborât tu. Iar aici jos, pe asfalt, o vărs.

— Cred, spuse Pippin cu o ușoară șovăială în ciripit, că am mai întâlnit burlane, dar tu nu semeni niciunuia dintre ele. Ești diferit!

— Da, familia noastră e foarte numeroasă, dar puțini am mai rămas cei cu trăsături aparte. În lungul și-n latul orașului

o să întâlnești mii de burlane, dar distincția cu care vechii meșteri ne-au caracterizat pe fiecare în parte s-a pierdut de-a lungul timpului. O să recunoști ușor rudele mele mai tinere după corpul lor neted ce încă mai păstrează luciul metalului proaspăt confecționat.

Ascultând atent descrierea pe care burlanul a făcut-o familiei sale, lui Pippin îi vin în minte o sumedenie de întrebări, iar una dintre ele se face auzită:

— Dar stai mereu în același loc și mereu cu gura deschisă? Amuzat de întrebările lui Pippin, burlanul plescăie gălăgios ceea ce-l face pe Pippin să tresară. Dregându-și vocea, burlanul îi răspunde:

— Da, nu pot să mă mișc de aici. Trebuie să am grijă ca apa să nu curgă pe pereți, ci prin mine. Iar dacă tu ți-ai face cuib în interiorul corpului meu, pentru mine ar fi ca un dop și m-aș îneca. Nici ție nu ți-ar fi confortabil să stai într-un loc în care casa ți-ar putea fi oricând inundată. Și pentru

că îmi e frică de înec, țin mereu gura deschisă. Dar te rog să nu spui nimănui asta, să fie secretul nostru. Nu vreau să rămân cunoscut drept animalul marin căruia îi e frică de apă.

– Acum înțeleg foarte bine.

Locul meu nu poate fi aici. N-aș vrea să ne despărțim așa curând, dar trebuie să-mi găsesc o casă. Sper să ne mai întâlnim.

– Mult noroc, Pippin!

– Stai fără grijă, animal marin ce scuipă apa din plin, secretul tău este în siguranță.

Zonele Construite Protejate (ZCP) nu se întâlnesc doar în București sau doar în marile orașe din țară, le poți vedea chiar și în mediul rural. Dar cum de aceste zone sunt protejate și altele nu? Sunt protejate fie pentru că au clădiri valoroase, adică au clădiri care au fost declarate monumente istorice, dar și pentru felul în care clădirile vorbesc unele

cu altele, respiră cu ajutorul spațiilor neconstruite și se bucură de vegetația ce le umbrește fațada. Într-o ZCP nu este vorba doar de o clădire, este mai mult decât atât. Zona Construită Protejată este o parte semnificativă dintr-un oraș sau dintr-un sat, este o zonă pe care trebuie să o păstrăm cu atenție.